

Честит юбилей клуб „Ане Франк“!

15 години градим бъдеще!

„ Аз вярвам, че хората имат добри сърца“- казва Ане в годините, когато човешката жестокост е неопишуема. Времето е Втората световна война. Антисемитските гонения са посевместни. Едно дванадесет годишно момиче е принудено да се крие със семейството си и приятели в скривалище в продължение на две години, за да не попадне в камерите на смъртта. На 13 й рожден ден бащата на Ане й подарява дневниче, която тя превръща в свое най-добро приятелче, наречено „Кити“ и вписва в него най-съкровениите си мечти, чувства и наблюдения, първото си и последно влюбване в сина на приятелското семейство, Петер; веселите и тъжните моменти от необикновеното си всекидневие- в скривалището се шепти, а не говори, стъпва се на пръсти ... и така дни, месеци, две години.

На 4 август 1944 г. Ане Франк е арестувана, заедно с всички от скривалището и са разделени в различни концентрационни лагери. Ане и сестра й Марго са преместени в лагера на смъртта „Берген-Белзен“, където умират от тиф през 1945 г. няколко месеца преди края на войната. Всички от скривалището загиват. Бащата на Ане, Ото Франк, се намира в лагерна болница, когато лагерът е освободен от съюзническите войски, и така оцелява, за да осъществи мечтата на дъщеря си да стане писателка. Той публикува дневника на Ане и създава благотворителната организация „Ане Франк Траст“, за да поощри всяко добро дело, което се противопоставя на насилието, расизма и ксенофобията. Дневникът на Ане ни напомня, че не жестокостта, а любовта и човечността са онези, които движат живота напред, иначе светът отдавна да беше изчезнал.

На 30 юни, последния учебен ден на 2006 година, тогавашните ученици от 8ми клас учредяват клуб „ Ане Франк“, вдъхновени от дневника на Ане. Какво представлява този клуб и кои са световните проекти, в които участва

На 12 юни клуб „ Ане Франк“ чества не само рождения ден на Ане, но и смелостта и таланта на едно момиче, което не е могло да допише дневника

си, но се изправя пред съвестта на всеки човек, сякаш казвайки: Не пречете на децата да пораснат! Клубът е създаден пред 2006 година и се състои от няколко секции- теолого-философска, литературоведска, историческа и творческа. Възрастови граници за участие няма, а също и участието в различни инициативи е доброволно. Гимназия „Пейо К. Яворов“ е едно от 200та училища Ане Франк в света. Клубът е реализирал четири значими международни проекти и редица локални.

Клуб „Ане Франк“ не е просто място за събиране, а духовен път за развитие в името на доброто и креативността. Затова всеки, който желае да продължи този път е „Добре дошъл“ да участва в проекти и да допринася с таланта си за развитието на гимназията и общността!

Послучай рождения ден на Ане е обявен конкурс в „Яворовци“ за писане на есе на тема: „ Ако бях Ане Франк, какво бих написал/а в дневника си днес?“Ето и откъси от прекрасните есета на Християн Якоски , Лъчезар Гръбчев и Мария Касабова:

„ Дневникът никога не би ме изоставил, защото дори и в най- трудните моменти, четейки „споделените“ записки, той би ми показвал добрите стари спомени, в които аз не съм бил отчаян и тъжен, а силен, слънчев, борбен и усмихнат човек, който не се предава, а мисли с размах, разпърхва криле и смело лети към знанието и успеха.“ Християн I в клас

„Времето тече, а животът се променя, но основата на човешката душа остава почти неизменена. Ако бях Ане Франк днес бих отразил в дневника си моят вътрешен свят. Глобалната пандемия от COVID-19 изцяло промени начинът ни живот. Накара ни да се замислим върху нашата екзистенция, чувства, възгледи и копнеж. Социалната изолация ни отдалечи един от друг, в преносен и буквален смисъл. В такива моменти на монотонност е трудно да намериш вдъхновение и близък човек, който да играе ролята на душеприказчик. Най – важна е надеждата. Надежда за по-добри времена.

В своето дневниче бих записал и за важността от това да помагаме. Когато човек помага на останалите, той се чувства добре, чувства се пълноценен и значим. Така прави две добрини – една към себе си и една към околния свят. Всеки от нас би могъл да допринесе, дори с малко за един по – хубав Свят.“ Лъчко

“Although Anne Frank was my age (and even younger than me) when she wrote stories from her difficult daily life to her imaginary friends named Kitty, Connie, Mirian, Amy or Pop, the thinking and stories are far from the stories and thoughts of children today, mostly because nowadays almost no one writes diaries on paper.

I think that this is not right, because when we grow up and open the diary, we wrote when we were 14 or 15, we will remember good or bad memories from our childhood. So I decided to tell an imaginary friend named Jane what we were doing with my family at Easter this year.” Maria